

โอ พระแม่มารีย์ผู้บริสุทธิ์นิรมล
โปรดอวยพรแก่ทุกคนที่ต้องการพึ่งพาท่านด้วยเทอญ
อาเมน

“...จงถอยออกไปที่น้ำลึก
แล้วจงหย่อนอวนลงจับปลา”

-- ลูคา 5 : 4

ทุก ๆ เข้า เมื่อฉันลืมตาขึ้นมารับสิ่งที่เขาเรียกกันว่า “วันใหม่” ที่ไร ฉันอยากหลับตาลงอีกครั้งและไม่อยากลุกจากเตียงเลย แต่ก็จำต้องลุก

ฉันมีสามี่แสนวิเศษที่รักใคร่หลงใหลในตัวฉัน เขาเป็นผู้ถือหุ้นกองทุนที่เชื่อถือได้ ทุกปี ชื่อของเขาจะปรากฏอยู่อันดับต้น ๆ ของรายชื่อบุคคลร่ำรวยที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์ของนิตยสารบีล่อง แม้เขาจะไม่ค่อยชอบใจนักก็ตาม

ฉันมีลูกสองคนซึ่งเป็นเหตุผลของการมีชีวิตอยู่ (เพื่อน ๆ ของฉันเรียกอย่างนี้) ตอนเช้าตรู่ ฉันต้องเตรียมอาหารให้ลูกและเดินไปส่งที่โรงเรียนซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเพียงห้านาที เด็ก ๆ เรียนหนังสือทั้งวัน ฉันจึงได้ทำงานและมีเวลาส่วนตัว พอพวกเขากลับจากโรงเรียนก็มีแม่บ้านชาวฟิลิปปินส์คอยดูแลจนกว่าฉันและสามี่จะกลับถึงบ้าน

ฉันชอบงานที่ฉันทำ ฉันเป็นนักข่าวที่มีชื่อเสียง ทำงานให้หนังสือพิมพ์ที่น่าเชื่อถือซึ่งวางแผงอยู่แทบทุกหัวถนนในนครเจนีวาที่เราอาศัยอยู่

ฉันเดินทางไปพักร้อนกับครอบครัวปีละครั้ง เรามักไปเที่ยวตามสถานที่สวยซึ่งราวกับสวรรค์ ชายหาดสวยงาม เมือง “แปลก ๆ” ที่มีชาวบ้านจน ๆ ขับให้เรา รู้สึกว่าตนเองร่ำรวยหรือโชคดีมากขึ้น ทำให้เรายิ่งสำนึกบุญคุณชีวิตที่มอบพร

อันล้ำค่านี้

ฉันยังไม่ได้แนะนำตัวเลย ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฉันชื่อลินดา อายุสามสิบเอ็ดปี สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร นักหกสิบแปดกิโลกรัม ฉันแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดีที่สุดเท่าที่เงินจะเหมรมิตได้ (ต้องขอบคุณความมีน้ำใจอันไร้ขีดจำกัดของสามี) ฉันปลุกกิเลสของผู้ชายและเร้าความอิจฉาริษยาของผู้หญิง

แต่กระนั้น ทุกเช้าที่ฉันลืมตามองโลกในอุดมคติที่ใคร ๆ ใฝ่หาแต่น้อยคนจะมี ฉันกลับรู้สึกว่ามันจะต้องเป็นวันแห่งหายนะอีกวันหนึ่ง ก่อนต้นปีมานี้ฉันไม่เคยตั้งคำถามอะไรเลย ฉันก็แค่ดำเนินชีวิตไปเรื่อย ๆ แม้บางครั้งจะรู้สึกผิดอยู่บ้างที่ตนเองมีสิ่งต่าง ๆ มากเกินกว่าที่ควรจะมี วันหนึ่งขณะที่ฉันเตรียมอาหารเข้าให้ทุกคน (จำได้ว่าเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว ดอกไม้ในสวนของเราเริ่มบานสะพรั่ง) จู่ ๆ ฉันก็ถามตนเองว่า “แล้วยังไง”

ฉันไม่น่าตั้งคำถามนั้นเลย เป็นเพราะนักเขียนคนที่ฉันสัมภาษณ์เมื่อวันก่อนคนนั้นก็เดียว ช่วงหนึ่งเขาพูดกับฉันว่า

“ผมไม่เห็นอยากจะมีความสุขเลย ผมอยากตกหลุมรักไปเรื่อย ๆ มากกว่า แต่มันก็อันตรายเหมือนกัน เพราะไม่มีทางรู้เลยว่าจะต้องเจออะไรบ้าง”

ตอนนั้นฉันคิดในใจว่า น่าสงสาร คนอะไรไม่รู้จักพอ คงต้องจบชีวิตอย่างเศร้าสร้อยและขมขื่นแน่

วันรุ่งขึ้น ฉันตระหนักว่าตนเองไม่ได้เสี่ยงอะไรเลย

ฉันรู้ว่าวันข้างหน้าจะเจออะไรบ้าง วันไหน ๆ ก็ไม่ต่างจากวันก่อนหน้านั้น ตกหลุมรักเหวอ ก็ฉันรักสามีของฉัน นี่เป็นหลักประกันว่าฉันจะไม่ต้องตกอยู่ภายใต้ความกดดันใด ๆ ร่วมชายคากับใครเพียงเพราะเงิน ลูกเต๋า หรือหน้าตา

ฉันอาศัยอยู่ในประเทศที่ปลอดภัยที่สุดในโลก ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉันเป็นระเบียบเรียบร้อย ฉันเป็นแม่และเมียที่ดี ฉันได้รับการศึกษาอันเข้มงวดแบบโปรเตสแตนต์ที่ฉันอยากจะถ่ายทอดไปยังลูก ๆ ฉันไม่เคยออกนอกกลุ่มนอทาง เพราะรู้ว่ามันอาจทำให้ทุกอย่างพังได้ ฉันเป็นคนตัดสินใจทำ

อะไรแล้วทำจริงและเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับน้อยที่สุด ตอนอายุน้อยกว่านี้ ฉันเคยเจ็บปวดเพราะความรักที่ไม่สมหวังเหมือนคนอื่นทั่วไป

ทว่าตั้งแต่ฉันแต่งงาน เวลากลับหยุดหนึ่ง

จนกระทั่งฉันได้พบอิตานักเขียนบ้านนั้นกับคำให้สัมภาษณ์ของเขา ว่าแต่การมีกิจวัตรประจำวันกับความเบื่อหน่ายมันผิดตรงไหนหรือ

ให้ฉันพูดตรง ๆ นะ ไม่เลยสักนิด ก็แค่...

...แค่รู้สึกหวาดกลัวอยู่ลึก ๆ ว่าจู่ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเปลี่ยนไป แค่นี้ฉันก็ตั้งรับไม่ทันแล้ว

นับตั้งแต่วันที่ความคิดพิเรนทร์ผุดพรายขึ้นมาในสมองในยามเช้าที่ดังตามนั้น ฉันก็เริ่มรู้สึกกลัว หากวันไหนสามีของฉันไม่อยู่หรือเป็นอะไรไป ฉันพร้อมเผชิญโลกเพียงลำพังไหมนะ พร้อมลิ ฉันบอกตนเอง เพราะมรดกของเขามีมากพอที่จะเลี้ยงดูพวกเราไปอีกหลายชั่วอายุคนเสียวละ แล้วถ้าฉันเป็นอะไรไป ใครจะดูแลลูก ๆ ก็สามีสุดที่รักของฉันไง แต่เขาอาจจะแต่งงานใหม่ เพราะเขาทั้งรวยทั้งมีเสน่ห์ แถมยังเฉลียวฉลาด ลูก ๆ ของฉันจะได้อยู่กับคนที่ไว้ใจได้ไหมนะ

สิ่งแรกที่ฉันทำคือพยายามตอบข้อสงสัยของตนเองทุกข้อ ทว่ายิ่งตอบคำถามกลับยิ่งเพิ่มขึ้น พอฉันแก่ตัวลงเขาจะมีผู้หญิงอื่นไหมนะ หรือว่าตอนนี้เขามีคนอื่นแล้วเพราะเราไม่ได้มีอะไรกันบ่อยเหมือนเมื่อก่อน หรือเขาคิดว่าฉันมีคนอื่น เพราะช่วงสองสามปีมานี้ฉันไม่ได้แสดงออกว่าสนใจเรื่องนั้นสักเท่าไร

เราไม่เคยทะเลาะกันเพราะเรื่องหึงหวงซึ่งฉันคิดว่าดีมากแล้ว แต่นับจากเข้าวันนั้นในฤดูใบไม้ผลิ ฉันชักจะสงสัยขึ้นมาแล้วว่า บางทีอาจเป็นเพราะทั้งสองฝ่ายขาดความรักใคร่ไยดีซึ่งกันและกัน

ฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะได้ไม่คิดเรื่องพรรคนี้่อีก

ระหว่างลัปดาห์ หลังเลิกงานฉันจะไปเดินหาซื้อของที่ถนนโรน ฉันไม่ไดสนใจอยากซื้ออะไรนักหรอก แต่อย่างน้อยก็ทำให้ฉันรู้สึกดีว่า...เอาเป็นว่า...ฉัน

กำลังเปลี่ยนก็แล้วกัน เป็นต้นว่ามองหาของใช้บางอย่างที่ไม่เคยคิดว่าจำเป็นต้องใช้ เช่น อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านชิ้นใหม่ แม้ว่านาน ๆ ครั้งจะมีสินค้าแปลกใหม่ในแผนกเครื่องใช้ไฟฟ้าก็ตาม ฉันเลี้ยงไม่เดินเข้าร้านขายของเล่น ไม่อยากให้ลูก ๆ เสียคนเพราะได้ของขวัญทุกวัน และฉันก็ไม่เข้าร้านขายของสำหรับสุภาพบุรุษด้วย สามีจะได้ไม่สงสัยว่าฉันพยายามเอาอกเอาใจจนเกินเหตุ

พอกลับถึงบ้านเข้าสู่อาณาจักรที่มีมนตร์ขลังเป็นโลกส่วนตัว ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะมหัศจรรย์ราวสามสี่ชั่วโมงจนกระทั่งทุกคนเข้านอน จากนั้นฝันร้ายก็ค่อย ๆ จับจองพื้นที่

ฉันคิดเอาเองว่าอารมณ์ใคร่เป็นเรื่องของหนุ่มสาว และการไม่มีอารมณ์ใคร่เป็นเรื่องปกติของคนวัยฉัน แต่สิ่งที่ฉันกลัวไม่ใช่เรื่องนี้หรอก

สองสามเดือนนับจากนั้น วันนี้ฉันคือผู้หญิงที่อยู่ท่ามกลางความกลัวว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเปลี่ยนไป กลัวว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะดำเนินไปอย่างที่เคยเป็นมาตลอดชีวิตที่เหลือ มีคนเคยบอกว่าขณะที่ฤดูร้อนใกล้เข้ามา คนเราจะเริ่มมีความคิดแปลก ๆ เราจะรู้สึกงัวเงียเพราะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้ง สิ่งนี้เองที่ทำให้เราตระหนักว่าโลกกว้างใหญ่เพียงใด เส้นขอบฟ้าดูห่างไกลออกไป อยู่เหนือหมอกเมฆและกำแพงบ้านของเรา

ก็อาจเป็นได้ แต่ฉันนอนไม่หลับเหมือนเคย ไม่ใช่เพราะอากาศร้อนหรือพอตกลงคืนและไม่มีใครเห็น ฉันจะรู้สึกหวาดกลัวไปหมด กลัวการมีชีวิต กลัวความตาย กลัวการมีความรัก กลัวจะไม่มีความรัก กลัวความจริงที่ว่าสิ่งใหม่ ๆ กำลังจะกลายเป็นกิจวัตร กลัวความรู้สึกที่ว่าตนเองกำลังสูญเสียช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตไปกับกิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซากเช่นนี้จนวันตาย กลัวความประหลาดที่จะต้องเผชิญหน้ากับบางสิ่งบางอย่างที่ไม่รู้จัก แม้ว่าสิ่งนั้นจะนำตื่นเต้นหรือทำหายนะเพียงใดก็ตาม

เป็นธรรมดา ฉันพยายามปลอบใจตนเองด้วยความทุกข์ของคนอื่น

เวลาฉันเปิดโทรทัศน์ดูข่าวที่ไร ไม่ว่าจะข่าวประจำวันช่องอะไรก็ตาม

ฉันมักจะเจอข่าวแบบนี้อยู่ร่ำไป อุบัติเหตุ ผู้คนเดือดร้อน บ้านเรือนพังเสียหาย เนื่องจากภัยธรรมชาติหรือไม่ก็ผู้อพยพ บนดาวเคราะห์ดวงนี้มีคนเจ็บไข้ได้ป่วย อยู่เท่าไรกันนะ มีคนเป็นทุกข์ เดือดร้อนอยู่เจียบ ๆ ไม่มีปากเสียง หรือมีคน แผลร่องสุดเสียงเพราะไม่ได้รับความยุติธรรมมากมายแค่ไหน มีคนยากจน คน ดกงาน หรือหนักโทษอยู่จำนวนเท่าใด

ฉันเปลี่ยนช่องไปดูละครนำหน้าหรือไม่ก็ดูหนัง ช่วยให้ผู้รู้สึกผ่อนคลายอยู่ สองสามนาทิจึงหรือบางทีก็เป็นชั่วโมง ฉันกลัวเหลือเกินว่าสามีจะตื่นขึ้นมาแล้ว ถามว่า “ที่รัก คุณเป็นอะไร” เพราะฉันอาจจะต้องตอบว่า ก็เรียบร้อยดีนี่คะ สิ่งที่เราจะแยะไปกว่านั้นเหมือนที่เคยเกิดขึ้นสองสามครั้งเมื่อเดือนก่อนคือ พอ เราล้มตัวลงนอน เขาก็วางมือลงบนโคนขาของฉันแล้วค่อย ๆ เลื่อนสูงขึ้นและ สัมผัสส่วนนั้นของฉัน ฉันอาจจะแสร้งถึงจุดสุดยอด ซึ่งเคยทำมาแล้วหลายครั้ง แต่อยู่ดี ๆ จะให้ฉันน้ำแฉะขึ้นมาเฉย ๆ ฉันทำไม่ได้

ฉันอาจจะต้องบอกเขาว่าฉันเปลี้ย และเขาไม่มีทางหลุดปากออกมาหรอก ว่าเชิง เขาอาจจะจูบฉันแล้วหันหน้าไปอีกทางเพื่ออ่านข่าวล่าสุดบนแท็บเล็ต แล้วค่อยมาต่อวันถัดไป ส่วนฉันก็คงจะนอนภาวนาขอให้วันพรุ่งนี้เขาเหนื่อย หน่อยมาก ๆ

แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป บางครั้งฉันก็เป็นฝ่ายเริ่ม จะให้ปฏิเสธเขา สองคืนติด ๆ กัน ฉันทำไม่ได้หรอก เขาจะไต่ไปมีคนอื่นกันพอดี และฉันเอง ก็ไม่อยากจะสูญเสียเขาไปด้วย แต่ช่วยตัวเองสักหน่อย ฉันก็จะมีอารมณ์ แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลับสู่ภาวะปกติ

“ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลับสู่ภาวะปกติ” หมายความว่า ไม่มีอะไรเหมือนเดิม แล้ว ไม่เหมือนสมัยที่เรายังเป็นปริศนาของกันและกัน

การคงไว้รักให้ลูกโซนเหมือนเดิมหลังจากแต่งงานกันมาสิบปีเป็นเรื่องที่ เป็นไปไม่ได้เลย แต่ละครึ่งที่ฉันแสวงสุขสม ส่วนลึกในตัวฉันกลับตายไป ทีละน้อย ทีละน้อยเธอ ฉันคิดว่าตนเองรู้สึกว่างเปล่าเร็วกว่าที่คิดไว้เสียอีก

เพื่อนๆ ผู้หญิงของฉันบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าฉันโศกดี ก็เพราะฉันโกหกพวกเธอนะสิว่าฉันกับสามีร่วมรักกันเป็นประจำ ก็เหมือนกับที่พวกเธอโกหกฉันว่า ไม่รู้ทำไมสามีของพวกเธอถึงยังไม่เบื่อนั้นแหละ พวกเธอบอกว่า สำหรับคนแต่งงานแล้ว เซ็กซ์จะน่าสนใจจริงๆ แค่ช่วงห้าปีแรก หลังจากนั้นแล้วจะต้องอาศัย “จินตนาการ” กันบ้างนิดหน่อยคือ หลับตาจินตนาการว่าเพื่อนบ้านกำลังคร่อมอยู่บนตัวเรา กำลังทำสิ่งที่สามีของเราไม่มีทางกล้าทำ ให้นึกภาพว่าเพื่อนบ้านและสามีกำลังครอบครองร่างกายของเราพร้อมๆ กัน นึกภาพความวิฤตถารและกลเม็ดเด็ดพรายต้องห้ามทั้งหลายแหล่

วันนี้ตอนที่ฉันออกจากบ้านเพื่อเดินไปส่งเด็ก ๆ ที่โรงเรียน ฉันยืนมองเพื่อนบ้าน ฉันไม่เคยนึกภาพเขาคร่อมอยู่บนตัวฉันหรือ ฉันอยากจินตนาการถึงพ่อหนุ่มนักข่าวท่าทางอมทุกข์และเปล่าเปลี่ยวตลอดเวลาที่ทำงานกับฉันมากกว่า ฉันไม่เคยเห็นเขาพยายามจีบใคร และเสน่ห์ของเขาก็อยู่ตรงนี้แหละ บางครั้งพวกสาว ๆ กองบรรณาธิการก็พูดถึงเขาว่า “ดูน่าสงสารออก ฉันอยากดูแลเขาจัง” ฉันว่าเขาเองก็รู้และพอใจจะเป็นเพียงวัตถูกนำฟิงปรารถนาโดยไม่มีอะไรมากกว่านั้น เขาอาจรู้สึกเหมือนฉันก็ได้คือกลัวเหลือเกินว่าหากก้าวไปข้างหน้าสักก้าวจะทำให้ทุกอย่างพลอยเสียไปด้วย การงาน ครอบครัว ชีวิตทั้งในอดีตและอนาคต

แต่ก็นั่นแหละ...เช้าวันนี้ฉันยื่นสิ่งเกตุเพื่อนบ้านแล้วอยากร้องไห้เหลือเกิน เขากำลังล้างรถ ฉันคิดในใจว่า “ดูเอาเถอะ เขาก็คงไม่ต่างจากฉันกับสามีวันหนึ่งเราก็คงทำอย่างนี้เหมือนกัน พอลูก ๆ โตแล้วย้ายไปอยู่เมืองอื่นหรือประเทศอื่น ตอนนั้นเราคงเกษียณอายุและคงล้างรถเอง แม้จะมีเงินจ้างคนมาล้างให้ก็ตาม แต่เมื่อถึงวัยนั้น เราคงต้องการทำอะไรบางอย่างที่ไม่สลักสำคัญเพื่อฆ่าเวลา เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าร่างกายของเรายังใช้งานได้ดี แสดงให้คนอื่นรู้

ว่าเรายังเห็นคุณค่าของเงินและทำงานบางอย่างด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน
รถยนต์ที่สะอาดเอี่ยมอ่องไม่ได้ทำให้โลกของเราเปลี่ยนแปลงไปมากมาย
แต่เช้าวันนั้นการล้างรถเป็นสิ่งเดียวที่มีความสำคัญต่อเพื่อนบ้านของฉัน เขา
กล่าวอรุณสวัสดิ์ ยิ้มให้ ก่อนจะหันกลับไปทำงานต่อราวกับกำลังทำความสะอาด
ประติมากรรมของโรแดงกระนั้น

ฉันจอดรถไว้ที่ลานจอด “กรุณาใช้บริการขนส่งสาธารณะเข้าใจกลางเมือง หยุดทำลายสิ่งแวดล้อม” ฉันขึ้นรถเมล์สายประจำและมองดูทัศนียภาพเดิม ๆ ตลอดทางจนถึงที่ทำงาน ดูเหมือนจะไม่ได้เปลี่ยนไปเลย จากที่เคยเห็นตอนเด็ก ๆ ตึกรามบ้านช่องของผู้ดีเก่ายังมีให้เห็นท่ามกลางตึกสูงซึ่งก่อสร้างในสมัยนายกเทศมนตรีสติไม่ดีคนหนึ่งผู้ค้นพบ “สถาปัตยกรรมใหม่” สมัยทศวรรษ 1950

เวลาเดินทางไปไหน ฉันอดนึกถึงตึกรามบ้านช่องเหล่านี้ไม่ได้ นึกถึงรถยนต์หรู ๆ ตึกสูงปิดด้วยกระจกและโลหะ นึกถึงการขาดเส้นทางคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว นึกถึงรากไม้ใหญ่ที่ซ่อนไซฟ่อนซีเมนต์บนทางเท้า ทำให้เราสะดุดล้มเป็นประจำ นึกถึงสวนหย่อมสาธารณะที่มีรั้วไม้พิลิก ๆ กั้นล้อมหญ้าสารพัดชนิดที่ขึ้นอยู่ข้างในด้วยเหตุผลว่า “ธรรมชาติเป็นเช่นนี้แหละ...” คือเป็นเมืองที่ไม่เหมือนเมืองอื่น ๆ ในโลก เมื่อพัฒนาแล้วเสน่ห์ก็พลอยหายไปด้วย

ที่นี่ เวลาเดินสวนกับคนไม่รู้จัก เรากล่าวทักทาย “สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ” และยังคงกล่าว “แล้วพบกันใหม่ครับ แล้วพบกันใหม่ค่ะ” ก่อนเดินออกจากร้านค้าที่เราซื้อน้ำแร่เพียงขวดเดียวโดยไม่คิดจะกลับไปอีก เราพูดคุยกับคนแปลกหน้า

บนรถโดยสารประจำทาง ถึงแม้คนอื่น ๆ ในโลกจะคิดไปเองว่าคนสวิสชอบเก็บตัว ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร

พวกเขาเข้าใจผิดถนัด แต่ก็ดีที่คนอื่นคิดว่าเราเป็นอย่างนี้ เพราะอย่างนี้เราจึงคงวิถีการดำเนินชีวิตของเราไว้ได้นานกว่าห้าถึงหกศตวรรษก่อนที่พวกอนารยชนจะบุกruk ข้ามเทือกเขาแอลป์มาพร้อมกับเครื่องมือเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่แสนล้ำสมัย อพาร์ทเมนต์ที่มีห้องนอนคับแคบ ห้องโถงกว้างขวางเพื่อสร้างความประทับใจแก่แขกผู้มาเยือน ผู้หญิงแต่งหน้าแต่งตาจัดผู้ชายพูดจาไหวพริบไหวพริบจนก่อความรำคาญให้เพื่อนบ้าน และวัยรุ่นที่แต่งเนื้อแต่งตัวแหกกฎ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงกลัวเกรงว่าพ่อแม่จะคิดอย่างไร

ปล่อยให้ทุกคนคิดไปว่าเราผลิตแต่เนยแข็ง ช็อกโกแลต วัว และนาฬิกาปล่อยให้ทุกคนคิดไปว่าในเจนีวามีธนาคารอยู่ทุกหัวมุมถนน เราไม่ยอมให้พวกเขาเปลี่ยนความคิดนี้เลยสักนิด แม้พวกนั้นจะไม่เข้ามา เราก็อยู่กันอย่างมีความสุข เรามีอาวุธป้องกันตัวพร้อม เนื่องจากมีข้อบังคับให้ผู้ชายทุกคนเกณฑ์ทหาร ผู้ชายสวิสทุกคนจึงมีปืนยาวติดบ้าน แต่นาน ๆ ที่จึงจะมีข่าวยิงกันตาย

พวกเรามีความสุขดีที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมานานนับศตวรรษ เรารู้สึกภูมิใจที่คงความเป็นกลางเมื่อครั้งที่ยุโรปส่งลูกหลานเข้าร่วมสงครามที่โง่เขลา เราตั้งใจที่ไม่ต้องอธิบายให้ใครฟังเกี่ยวกับรูปโฉมภายนอกที่ไม่ค่อยดึงดูดใจบางอย่างของเงินิวากับร้านกาแฟปลายศตวรรษที่สิบเก้า และสุขภาพสตรีสูงวัยที่เดินเล่นอยู่ในเมือง

“เรามีความสุข” อาจเป็นคำยืนยันที่ไม่จริงทั้งหมด ทุกคนมีความสุขยกเว้นฉันซึ่งกำลังเดินทางไปทำงานพร้อมความขี้ใจสงสัยว่าตนเองเป็นอะไรไป

ผ่านไปอีกหนึ่งวัน หนังสือพิมพ์ต้องพยายามเสาะหาข่าวที่น่าสนใจนอกเหนือจากข่าวอุบัติเหตุรถยนต์ที่เกิดขึ้นรายวัน ข่าวฉกชิงวิ่งราวและข่าวไฟไหม้อพาร์ทเมนต์เก่า ๆ (รถดับเพลิงนับสิบคันมุ่งหน้าไปที่เกิดเหตุพร้อมพนักงานดับเพลิงผู้เชี่ยวชาญ) เพียงเพราะควันไฟจากเนื้อที่ลี้มไว้ในเตาอบ ทำให้ชาวบ้านพากันตื่นตกใจ

เป็นอีกวันหนึ่งที่ฉันกลับบ้าน มีความสุขที่ได้เข้าครัวทำอาหาร โต๊ะอาหารจัดเรียบร้อย ครอบครัวยิ้มหน้าพร้อมตากันรอบโต๊ะ สวดมนต์ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารมื้อนี้ เป็นอีกคืนหนึ่งที่หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว แต่ละคนต่างแยกย้ายไปยังมุมของตน พ่อช่วยลูก ๆ ทำการบ้าน ส่วนแม่เก็บกวาดห้องครัว จัดบ้านให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และเตรียมเงินให้แม่บ้านที่จะมาตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น

ตลอดหลายเดือนมานี้มีช่วงเวลาที่ฉันรู้สึกดีมาก ๆ เหมือนกัน คิดว่าชีวิตตนเองมีความหมาย เชื่อว่านี่คือบทบาทของมนุษย์บนโลกใบนี้ เด็ก ๆ รู้สึกว่าแม่ของพวกเขาสบายใจ พ่อผู้น่ารักเอาใจใส่กว่าเดิม และบ้านทั้งหลังดูเหมือนจะมีแสงสว่างในตัวเอง พวกเราคือตัวอย่างของความสุขสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่บน

ถนนสายนี้ เมืองนี้ รัฐนี้ หรือที่เรียกว่ามณฑลของประเทศ

แต่แล้วจู่ๆ ฉันก็หาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ ฉันเข้าไปยืนใต้ฝักบัวในห้องน้ำ แล้วร้องไห้โฮ ฉันอาบน้ำไปร้องไห้ไป ทำอย่างนั้นจะได้ไม่มีใครได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นแล้วตั้งคำถามที่ฉันเกลียด “คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

ไม่เป็นไรค่ะ ฉันสบายดี คุณว่าฉันมีอะไรผิดปกติหรือ
ก็ไม่เลย

แค่ช่วงกลางคืนเท่านั้นที่ฉันรู้สึกหวาดกลัว

ฉันไม่ตื่นเต้นอะไรกับกลางวัน

ภาพความสุขในอดีตและสิ่งต่างๆ ที่ไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็น

ความปรารถนาจะผจญภัยที่ไม่เคยทำให้เป็นจริง

ความกลัวที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกๆ

ตอนนั้นแหละที่ความคิดของฉันวนอยู่กับเรื่องเดิมๆ รวากับมือสุรร้าย ชุ่มมองอยู่ที่มุมห้องนอน รอจังหวะกระโจนเข้าไปใส่ฉันและบอกว่าสิ่งที่ฉันเรียกว่า “ความสุข” นั้นเป็นเพียงสภาวะที่ไม่จริงยั่งยืน คงอยู่ไม่นาน ซึ่งฉันรู้ดีอยู่แล้ว มิใช่หรือ

ฉันอยากจะเปลี่ยน ฉันต้องเปลี่ยน วันนี้ในที่ทำงาน ฉันแสดงอาการ หงุดหงิดออกมามากกว่าที่เคยเพียงเพราะเด็กฝึกงานซักซ้า หาข้อมูลที่ฉันขอไม่ทันใจ ปกติฉันไม่ใช่คนแบบนี้ แต่ตอนนี้กลับเริ่มเอาตัวเองไม่อยู่แล้ว

จะโทษว่าเป็นความผิดของอีตานักเขียนกับบทสัมภาษณ์ของเขาก็ไม่ได้ เหตุการณ์นั้นผ่านมาหลายเดือนแล้ว เขาแค่เปิดปากปล่องภูเขาไฟที่พร้อมจะปะทุอยู่ทุกเมื่อ หว่านเมล็ดความตายและหายนะไว้รอบๆ เท่านั้น หากไม่ใช่เขาก็คงเป็นเพราะภาพยนตร์ หนังสือ หรือใครสักคนที่ฉันบังเอิญได้คุยด้วย ฉันคิดว่าบางคนปล่อยให้ความกดดันก่อตัวขึ้นภายในจิตใจตนเองหลายปีโดยไม่ได้สังเกต แล้ววันดีคืนดีก็มีบางสิ่งไร้สาระมาทำให้ตนเองสติแตก

แล้วตอนนั้นเขาก็โพล่งออกมาว่า “พอแล้ว ฉันไม่เอาแล้ว”

บางคนฆ่าตัวตาย บางคนหย่าร้าง แต่ก็ยังมีบางคนเดินทางไปพื้นที่ห่างไกล และยากจนในทวีปแอฟริกาเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

แต่ฉันรู้จักตัวเองดี รู้ว่าอย่างมากฉันก็แค่เก็บกตความรู้สึกของตนเองไว้ จนกระทั่งมะเร็งกัดกร่อนอยู่ภายใน ฉันเชื่อว่าจะโรคร้ายไข้เจ็บส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการเก็บกต

ฉันตื่นขึ้นมาอนมองเพดานห้องตอนตีสอง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าวันรุ่งขึ้นต้องตื่นแต่เช้า... เป็นสิ่งที่ฉันไม่ชอบเลยสักนิด แทนที่จะคิดอะไรที่สร้างสรรค์ เป็นต้นว่า "ฉันเป็นอะไร" แต่ฉันกลับคิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย มีบ้างที่บางวัน...ฉันต้องขอบคุณพระเจ้าแต่ไม่บ่อยนัก...ฉันเฝ้าถามตนเองว่าฉันควรไปโรงพยาบาลประสาทเพื่อขอคำปรึกษาจากหมอดีไหม เหตุผลที่ฉันไม่ไปไม่ใช่เพราะงานหรือสามี แต่เป็นเพราะลูก จะให้เขารู้ไม่ได้ว่าฉันรู้สึกอย่างไร ไม่ได้เลย

นับวันทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งตึงเครียด ฉันนั่งครุ่นคิดเรื่องชีวิตสมรสของตนเอง เรื่องหึงหวงไม่เคยเป็นประเด็นให้เราทะเลาะกันเลย แต่ผู้หญิงเรามีสัมผัสที่หก สามีของฉันอาจไปถูกใจผู้หญิงสักคนแล้วก็ได้ และฉันอาจไม่รู้ตัวว่าตนเองรู้ เพราะไม่มีสาเหตุอะไรให้ฉันระแวง

ไม่ใช่เรื่องง่ายใช่ไหม หรือว่าในบรรดาผู้ชายมากมายบนโลกนี้ ฉันบังเอิญได้แต่งงานกับคนเพียบพร้อมซึ่งมีเพียงคนเดียว เขาไม่ดื่ม ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่ชอบออกไปสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ทั้งชีวิตอยู่แต่กับครอบครัว

หากไม่ใช่ฝันร้ายก็คงจะเป็นความฝัน เพราะความรับผิดชอบของฉันใน

การตอบสนองสิ่งเหล่านี้ยิ่งใหญ่มหาศาลเช่นกัน

ฉันจึงตระหนักว่า คำว่า “มองโลกในแง่ดี” หรือ “ความหวัง” ที่เรามักอ่านเจอตามหน้าหนังสือที่พยายามเสริมสร้างเชื่อมั่นใจและเตรียมความพร้อมในการดำรงชีวิต เป็นเพียงแค่ “คำพูด” เท่านั้นเอง พวกผู้รู้ อาจกำลังค้นหาความหมายของคำอยู่ก็ได้ แล้วใช้เราเป็นหนูทดลองเพื่อดูว่าเราจะตอบสนองต่อสิ่งเร้านี้อย่างไร

จริงๆ แล้วฉันเองก็รู้สึกเหนื่อยหน่ายชีวิตที่มีความสุขและสมบูรณ์แบบนี้เหมือนกัน นี่คงเป็นอาการป่วยทางจิตอย่างหนึ่ง

ฉันนอนคิดเรื่องนี้ บางทีอาการของฉันอาจจะร้ายแรงจริงๆ นั่นแหละ

ฉันจะออกไปกินอาหารกลางวันกับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง

เธอแนะนำร้านอาหารญี่ปุ่นร้านหนึ่ง ซึ่งแปลกมากที่ฉันไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนทั้งที่ฉันเองก็ชอบอาหารญี่ปุ่น เธอรับประกันว่าร้านนี้สุดยอดถึงจะอยู่ไกลที่ทำงานของฉันก็ตาม

การเดินทางค่อนข้างลำบาก ฉันต้องนั่งรถเมล์สองต่อและต้องถามทางไปเกิ้ลเลอร์ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านอาหาร “สุดยอด” นั้น ฉันว่าไม่เห็นเข้าท่าเลยไม่ว่าการตกแต่งร้าน โต๊ะปูด้วยกระดาษ วิวกี่ไม่มี แต่เพื่อนของฉันพูดถูกนี่เป็นอีกร้านหนึ่งในเจเนิวาที่ฉันยอมรับว่ารสชาติอาหารดีมาก

“ฉันมักไปกินอาหารร้านเดิม ๆ ที่รสชาติพอใช้ได้ แต่ก็งั้น ๆ แหละ” เธอบอก “จนเพื่อนที่ทำงานสถานทูตญี่ปุ่นแนะนำร้านนี้ ฉันว่าสถานที่ดูไม่ได้เลยเธอก็คงรู้สึกเหมือนกันใช่ไหม แต่เจ้าของร้านดูเลลูกค้าเองไม่เหมือนที่อื่นก็ตรงนี้แหละ”

ฉันคิดในใจว่า ฉันก็มักไปร้านเดิม ๆ สั่งอาหารเดิม ๆ เหมือนกัน แม้แต่เรื่องแบบนี้ฉันยังไม่กล้าลองอะไรใหม่ ๆ เลย

เพื่อนของฉันคนนี้กินยาแก้อาการหดหู่ซึมเศร้า ขอร้องละ เรื่องนี้ไว้คุย

ทีหลังได้ไหม คือวันนี้ฉันได้ข้อสรุปแล้วว่าตนเองกำลังจะป่วย และฉันก็รับไม่ได้ด้วย

ทั้ง ๆ ที่ฉันบอกตนเองว่าขอคุยเรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้าย แต่กลับเป็นเรื่องที่ฉันอยากพูดก่อน เรื่องราวความทุกข์ของผู้อื่นช่วยคลายความทุกข์ของเราได้เสมอ

ฉันถามถึงอาการของเธอ

“ดีขึ้นเยอะเลย ถึงอาจจะไม่ให้เห็นทันตาเห็น แต่พอฉันทำปฏิกริยากับระบบในร่างกายก็ทำให้เราหันมาใส่ใจชีวิต อะไรต่อมิอะไรก็กลับมาดีมีสีสัน มีรสชาติขึ้น”

พูดอีกอย่างก็คือ ความทุกข์กลายเป็นแหล่งรายได้ของอุตสาหกรรมยาว่าฉันเถอะ คุณกำลังเศร้าใช่ไหม กินยานี้สิแล้วจะหาย

ฉันเลียบ ๆ เคียง ๆ ถามว่าเธอสนใจจะเขียนบทความเรื่องโรคซึมเศร้าลงหนังสือพิมพ์ของเราหรือเปล่า

“อย่าเลย สมัยนี้เวลาคนเรารู้สึกอะไรก็มักจะแบ่งปันเรื่องราวกันในอินเทอร์เน็ต อีกอย่างก็มียาแล้วด้วย”

ในอินเทอร์เน็ตเขาพูดเรื่องอะไรกัน

“ก็อาการข้างเคียงของยาไง ไม่มีใครสนใจอยากรู้อาการของคนอื่นหรอก เพราะมันติดต่อกันได้ จู่ ๆ เราอาจจะเริ่มรู้สึกอะไรบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนทำนองนั้น”

แค่นั้นหรือ

“ยังมีเรื่องการฝึกสมาธิอีก แต่ฉันไม่เชื่อหรอกว่ามันจะได้ผลนัก ฉันลองมาหมดแล้ว อาการของฉันค่อยดีขึ้นก็ตอนที่ยอมรับว่าตัวเองมีปัญหาที่แหละ”

แล้วการที่รู้ว่าไม่ได้มีเราอยู่เพียงลำพังนี้ไม่ช่วยอะไรเลยหรือ การได้พูดคุยปรับทุกข์กันว่าเป็นโรคซึมเศร้าแล้วรู้สึกอย่างไรไม่เป็นประโยชน์ต่อใครเลยหรือไง

“ไม่เลย คนที่ออกจากชุมนุมรกรนี้ไปแล้ว ไม่มีใครอยากนึกถึงชีวิตในนั้น
อีกหรอก”

ทำไมเธออยู่ในสภาพนั้นตั้งหลายปี

“ก็เพราะฉันไม่เคยคิดนะสิว่าฉันจะเป็นโรคซึมเศร้าได้ แล้วพอ
ฉันพูดกับเธอหรือเพื่อนคนอื่น ๆ ทุกคนก็หาว่าฉันพูดจาเหลวไหล บอกว่าคนที่มี
ปัญหาจริง ๆ เขาไม่มีเวลามานั่งรู้สึกตัวเองหดหู่หรอก”

ฉันเคยพูดแบบนี้จริง ๆ แหละ

ฉันคะยั้นคะยอเธอ ฉันเชื่อว่าบทความหรือโพสต์ในบล็อกอาจช่วย
คนอื่นให้หันสู้กับโรคนี้และได้รับความช่วยเหลือ ฉันไม่ได้เป็นโรคหดหู่ซึมเศร้า
ก็เลยไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร ฉันจะไม่เลิกล้มความคิด เธอช่วยเล่าเกี่ยวกับโรคนี้
ให้ฟังหน่อยไม่ได้หรือ

เพื่อนของฉันลั้งเล เราเป็นเพื่อนกันก็จริง แต่ดูเหมือนเธอจะกลางแกลงใจ
อะไรบางอย่าง

“คือมันเหมือนการติดกับดักนะ เธอรู้ว่าเธอติดกับ ถูกกักขัง แต่เธอหนี
ไปไหนไม่ได้...”

เหมือนที่ฉันรู้สึกเมื่อสองสามวันก่อนไม่มีผิด

เธอเริ่มแจ่มแจ้งอาการซึ่งดูเหมือนว่าทุกคนที่เคยไปเยือนสิ่งที่เธอเรียกว่า
“นรก” มีเหมือนกันหมด ไม่อยากลุกจากที่นอน งานง่าย ๆ กลับกลายเป็น
งานยากที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ความรู้สึกผิดที่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้
ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเหตุผลอันควร ในขณะที่ในโลกนี้มีผู้คนมากมายที่กำลังลำบากจริง ๆ

ฉันพยายามจดจ่ออยู่กับอาหารรสเลิศซึ่งตอนนี้เริ่มไม่อร่อยแล้ว เพื่อน
ของฉันพูดต่อ

“หมดความกระตือรือร้น แสร้งมีความสุข แสร้งมีความสุขทุกข์ แสร้งถึง
จุดสุดขั้วอด แสร้งว่าเจิง แสร้งหลับสบาย แสร้งมีชีวิต ในที่สุดก็จะถึงช่วงที่เธอ
สังเกตเห็นเส้นสีแดงในมโนภาพและตระหนักว่าหากข้ามเส้นนั้นไปจะกลับมา

ไม่ได้อีก จากนั้นเธอจะเลิกเรียกร้อง เพราะการเรียกร้องหมายความว่าเธอกำลังต่อสู้กับอะไรบางอย่าง เธอจะยอมรับสภาพพักที่ขาดการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และจะพยายามหาทางปกปิดไม่ให้คนอื่นเห็น มันเหนื่อยมาก”

แล้วทำไมเธอถึงซึมเศร้าได้ล่ะ

“ก็ไม่มีอะไรพิเศษหรอก ว่าแต่ทำไมเธอซักฉันจัง เธอกำลังรู้สึกอะไรอยู่หรือเปล่า”

เปล่า ไม่มีอะไร

เปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า

เราพูดถึงนักการเมืองที่ฉันจะไปสัมภาษณ์วันมะรืน เขาเป็นแฟนเก่าของฉันสมัยมัธยม ตอนนี้อาจลืมไปแล้วว่าเราเคยจูบกัน และเคยจับหน้าอกฉันตอนยังไม่ทันตั้งเต้าด้วยซ้ำ

เพื่อนฉันกรี๊ดขึ้นมาทันที ส่วนฉันพยายามไม่คิดอะไร การแสดงออกของฉันไม่ต่างจากหุ่นยนต์

การหมดความกระตือรือร้น ฉันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าตนเองเป็นอะไรไป แต่คิดเอาว่าในไม่ช้า...อาจเป็นเดือน เป็นวัน หรือชั่วโมง...การไม่ยอมรับรู้อะไร ๆ จะเข้ามาครอบงำและคงไม่ง่ายเลยที่จะขจัดมันออกไป

ดูเหมือนจิตวิญญาณของฉันกำลังละทิ้งร่างอย่างช้า ๆ มุ่งหน้าไปยังสถานที่ซึ่งฉันไม่รู้จัก เป็นสถานที่ “ปลอดภัย” ไม่ต้องทนอยู่กับฉันและอาการหวาดผวายามค่ำคืน ราวกับว่าตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ในร้านอาหารญี่ปุ่นที่ตกแต่งสุดห่วยแต่อาหารอร่อย ราวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันประสบเป็นเพียงฉากในภาพยนตร์ที่ฉันกำลังนั่งชม โดยที่ฉันไม่ต้องการหรือสามารถหยุดยั้งได้เลย

ฉันตื่นนอนแล้วประกอบกิจวัตรประจำวันเดิม ๆ อย่างเคย อาบน้ำ
แปรงฟัน แต่งตัวไปทำงาน เดินไปปลุกลูก ๆ ที่ห้องนอน เตรียมอาหาร
เข้าให้ทุกคน ยิ้มและพูดว่าชีวิตนี้ช่างงดงาม แต่ขณะที่แต่ละท่งท่า ฉันรู้สึกถึง
แรงกดดันบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ เหมือนสัตว์ที่ไม่รู้ว่าหลงไปติดกับดักได้อย่างไร

อาหารหมดรสชาติ ทว่ารอยยิ้มกลับกว้างกว่าเดิม (พวกเขาจะได้ไม่
ระแวง) กลืนกล้ำความอยากจะร้องไห้เอาไว้ แสงภายนอกดูเป็นสีเทาหม่น

บทสนทนาเมื่อวานไม่เป็นผลดีต่อฉันเลย ฉันเริ่มรู้สึกว่ฉันกำลังจะเลิก
พยศแล้วป้ายหน้าไปสู่การไม่สนอกสนใจอะไร

ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยหรือ

แน่นอนว่าไม่มี ไม่มีทางที่คนอย่างฉันจะยอมรับว่าต้องการความช่วยเหลือ
ปัญหาของฉันก็คือภูเขาไฟระเบิดแล้ว จะโยกลาวากลับไปเก็บไว้ข้างใน
เหมือนเดิมก็ทำไม่ได้ จะปลุกหญ้า ปลุกต้นไม้ หรือต้อนแกะไปกินหญ้าแถบนั้น
ก็ไม่ได้เช่นกัน

ฉันไม่สมควรต้องเจออะไรแบบนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมามีฉันพยายามไม่
ทำให้ใครผิดหวัง แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว และฉันก็ทำอะไรไม่ได้ด้วยนอกจากกินยา

ดีไม่ดีฉันอาจจะหาข้ออ้างเขียนบทความเกี่ยวกับโรคจิตวันนี้เลย (หนังสือพิมพ์ชอบเรื่องทำนองนี้) จะได้ถือโอกาสทำความรู้จักจิตแพทย์เก่ง ๆ ลักคนและขอคำปรึกษาเขาเสียเลย ฟังดูอาจไร้จรรยา แต่เชื่อว่าทุกเรื่องจะถูกจรรยาเสมอไป

ฉันไม่มีเรื่องหมกมุ่นให้รักสมอง เช่น การควบคุมน้ำหนัก หรือนิสัยเจ้าระเบียบ จ้องหาเรื่องจับผิดแม่บ้านที่เข้างานตอนแปดโมงเช้าและเลิกงานตอนห้าโมงเย็น หลังจากซักครีตเสื้อผ้า ทำความสะอาดบ้าน หรือบางครั้งก็ไปซื้อของใช้ในบ้านให้ด้วย ฉันไม่มีทางระบายอาการรุ่มร่างด้วยการพยายามเป็นสุดยอดคุณแม่หรือคุณเด็ยวลูก ๆ จะมีตราบาปติดตัวไปตลอดชีวิต

ฉันออกไปทำงาน เห็นเพื่อนบ้านคนนั้นกำลังชดเชยรถยนต์ ทำไมเขาไม่ซัดตั้งแต่เมื่อวานนะ

ฉันอดไม่ได้จึงเดินเข้าไปหาและถามว่าทำไม

“มันยังไม่ค่อยเงาเลยครับ” เขาตอบหลังจากกล่าวทักทาย ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของคนในครอบครัวฉันและชมว่าชุดของฉันสวยมาก

ฉันมองดูรถของเขา ออดี (เป็นชื่อที่ทำให้เจนีวาถูกขนานนามว่าออดีแลนด์) ฉันว่ามันก็เงาแวบแล้วนะ แต่เขาชี้ให้ดูบางจุดที่ยังไม่แวววาวเท่าที่ควร

ฉันหาเรื่องคุยต่ออีกเล็กน้อยและจบบทสนทนาด้วยการถามว่า เขาคิดว่าคุณเราแสวงหาอะไรในชีวิต

“ตอบง่ายมากเลยครับ หากเงินเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ซื้อมันสักหลังเหมือนบ้านคุณหรือบ้านผม มีสวนที่มีต้นไม้เยอะ ๆ ไว้คอยต้อนรับลูกหลานที่มากินข้าวกลางวันด้วยกันในวันอาทิตย์ เดินทางรอบโลกหลังเกษียณ”

นี่หรือคือสิ่งที่คนเราแสวงหาในชีวิต ใช้สิ่งเหล่านี้จริงหรือ โลกนี้ต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่ ไม่ใช่แค่สงครามที่เกิดในเอเชียหรือตะวันออกกลางแล้วละ

ก่อนเข้าที่ทำงาน ฉันต้องไปสัมภาษณ์เจคอบ แฟนเก่าสมัยมัธยม แม้แต่การไปสัมภาษณ์ครั้งนี้ก็ยังไม่ทำให้ฉันรู้สึกกลัวอะไร นี่ฉันกำลังจะหมดความสนใจในเรื่องต่าง ๆ จริงหรือ

ฉันได้ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลโดยที่ไม่ได้ถาม

ฉันตั้งคำถามเพื่อให้เขาจนมุ่ม แต่เขาหาทางหลบหลีกได้อย่างสวยงาม เขาอายุน้อยกว่าฉันหนึ่งปี ซึ่งก็ประมาณสามสิบ แต่ฉันสังเกตและคิดในใจว่าเขาดูเหมือนคนอายุสามสิบห้าปีเลย

แน่ละว่าฉันดีใจที่ได้เจอเขาอีก แม้จนถึงตอนนี้เขาจะไม่เคยถามเรื่องราวชีวิตของฉันหลังจากที่เราแยกย้ายกันไปหลังเรียนจบชั้นมัธยมเลยก็ตาม เขาจดจ่อแต่เรื่องของตนเอง อาชีพ และอนาคต ขณะที่ฉันดูเหมือนยายบ้าที่กำลังย้อนมองอดีตราวกับเป็นวัยรุ่นซึ่งแม่จะใส่เหล็กดัดฟันแต่เพื่อน ๆ ก็ยังอิจฉา

ผ่านไปสักพักฉันเริ่มไม่สนใจฟังเขาแล้วเข้าสู่โหมดอัตโนมัติ สคริปต์เดิม ๆ เรื่องเดิม ๆ เป็นต้นว่าการลดภาษีเงินได้ การขจัดอาชญากรรม การคุมเข้มการอพยพเข้าประเทศของคนฝรั่งเศส (เรียกกันว่า “พวกชายแดน”) ที่เข้ามาแย่งงานของคนสวิส ผ่านไปปีแล้วปีเล่า ประเด็นต่าง ๆ ก็ยังเหมือนเดิม ปัญหา ยังคงมีอยู่แต่ไร้ทางออกเพราะไม่มีใครสนใจแก้ไขจริงจัง

หลังจากคุยกันยี่สิบนาที ฉันก็เริ่มถามตนเองว่า อาการไม่สนใจอะไรเลยของฉันเป็นผลมาจากสภาพจิตใจที่แปลกประหลาดในตอนนั้นหรือเปล่า ก็ไม่ใช่

ไม่มีอะไรน่าเบื่อไปกว่าการสัมภาษณ์นักการเมืองอีกแล้ว ให้ฉันไปทำข่าว อาชญากรรมเสียยังจะดีกว่า อาชญากรจริงจังกว่าด้วยซ้ำ

พอเปรียบเทียบผู้แทนของเรากับผู้แทนของประเทศอื่นในโลกแล้ว ผู้แทนของเราจิตใจไร้สัสที่สุด ไม่มีใครอยากรู้เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของพวกเขาเลย มีแค่สองเรื่องเท่านั้นที่ทำให้พวกเขาเป็นข่าวฉาวโฉ่ได้คือเรื่องทุจริตและเรื่องยาเสพติด กรณีอย่างนี้แหละที่จะกลายเป็นข่าวใหญ่โตและสร้างรายได้มหาศาล เพราะหนังสือพิมพ์ไม่มีประเด็นข่าวน่าสนใจเอาเสียเลย

ไม่มีใครอยากรู้หรือกว่านักการเมืองมีขู้หรือเปล่า เทียวผู้หญิงไหม หรือยอมรับว่าตนเองเป็นเกย์หรือเปล่า ไม่มีเลย ตราบใดที่พวกเขายังทำหน้าที่ตามที่ได้รับเลือก ไม่ถูกลงบประมาณของรัฐ พวกเขาจะมีชีวิตอย่างสงบ

ประเทศเราเปลี่ยนประธานาธิบดีทุก ๆ ปี (ให้มันได้อ่างงี้สิ ทุก ๆ ปี) และประชาชนไม่ได้เป็นผู้เลือก แต่เลือกโดยคณะมนตรีแห่งสภามันรัฐ ประกอบด้วยสมาชิกหรือมนตรีแห่งสภามันรัฐเจ็ดคนผลัดกันทำหน้าที่เป็นผู้นำประเทศ เวลาเดินผ่านหน้าพิพิธภัณฑที่ไร ฉันจึงมักเห็นโปสเตอร์การหยั่งเสียงทุกครั้งไป

ประชากรชาวสวิสชอบการตัดสินใจแทบทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเรื่องสิ่งขยะ (สีดำชนะ) การอนุญาตพกพาอาวุธ (คนส่วนใหญ่เห็นชอบ สวิตเซอร์แลนด์จึงเป็นประเทศที่อนุญาตให้ประชากรมีอาวุธได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก) จำนวนหออะซานที่สามารถก่อสร้างได้ทั่วประเทศ (มีสี่แห่ง) การให้ที่พักพิงแก่ผู้อพยพ (ฉันไม่ได้ติดตามข่าว แต่คิดว่ากฎหมายคงผ่านมติเห็นชอบและมีผลบังคับใช้แล้ว)

“คุณเจอกับ เคอนิจคะ”

เราถูกรบกวนหนึ่งครั้ง เขาบอกผู้ช่วยอย่างสุภาพให้ช่วยเลื่อนนัดถัดจากฉัน หนังสือพิมพ์ของฉันเป็นหนังสือพิมพ์ที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสซึ่งทรงอิทธิพลที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์ การสัมภาษณ์ครั้งนี้อาจขึ้นขึ้นี่ตายในการเลือกตั้งที่จะมาถึง

เขาเสริมทำว่ากล่อมฉันได้สำเร็จ ส่วนฉันก็เสริมเชื่อเขา

ฉันพอใจแล้วจึงลุกขึ้น กล่าวขอบคุณและบอกว่าได้ข้อมูลที่ต้องการแล้ว

“ไม่ขาดอะไรนะครับ”

แน่นอนสิว่าขาด แต่ไม่ใช่เรื่องที่ผมต้องบอก

“เราเจอกันหลังเลิกงานดีไหมครับ”

ฉันบอกว่าต้องไปรับลูกที่โรงเรียน หวังว่าเขาคงเห็นแหวนแต่งงานที่นิ้วฉันแล้ว ซึ่งเป็นเครื่องตอกย้ำว่า “อดีตก็คืออดีต”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นรับประทานอาหารกลางวันกันสักมื้อดีไหม”

ฉันตอบตกลง รู้สึกผิดหวังที่ตกปากรับคำเขาอย่างง่ายดายด้วยข้ออ้างที่ว่า ใครจะรู้อะไร เขาอาจมีข้อมูลสำคัญบอกฉันก็ได้ ความลับของทางราชการ หรืออะไรบางอย่างที่อาจเปลี่ยนทิศทางการเมืองของประเทศ ซึ่งอาจทำให้บรรณธิการมองฉันด้วยสายตาที่ผิดไปจากเดิม

เขาเดินไปล็อกประตู เข้ามาใกล้ ๆ แล้วจูบฉัน ฉันจูบตอบเพราะครั้งสุดท้ายที่เราจูบกันนานมากแล้ว เจอกับคนที่ฉันอาจจะเคยรักตอนนี้มีใครรอบครัแล้ว เขาแต่งงานกับอาจารย์คนหนึ่ง ส่วนฉันเองก็แต่งงานแล้ว กับทายาทมหาเศรษฐีผู้ขยันขันแข็ง

ฉันคิดจะผลักเขาและออกไปว่าเราไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว แต่ฉันกลับชอบ ฉันไม่เพียงได้รู้จักร้านอาหารญี่ปุ่นร้านใหม่ แต่กำลังทำผิดบางประการด้วย ฉันแหกกฎได้สำเร็จและโลกก็ไม่ได้พังครืนลงมาทับหัวฉันสักหน่อย ฉันไม่ได้รู้สึกมีความสุขเปี่ยมล้นอย่างนี้นานแล้ว

แต่ละขณะ ฉันรู้สึกดีขึ้น กล้าขึ้น และเป็นอิสระกว่าเดิม ก็ฉันกำลังทำสิ่งที่ตนใฝ่ฝันมาตลอดตั้งแต่สมัยมัธยม

ฉันคุกเข่า รูดซิปกางเกงของเขาลงแล้วสวมปามส่วนนั้นทันที เขาทิ้งผมฉันเพื่อคอยควบคุมจังหวะ ไม่ถึงหนึ่งนาทีเขาก็เสร็จ

“ดีเหลือเกิน”

ฉันไม่ตอบ ทว่าความจริงก็คือ สำหรับฉันแล้วถือว่าดียิ่งกว่านั้นเสียอีก ดีแล้วที่เขาเสร็จเร็ว

หลังจากทำบาป สิ่งก็ตามมาคือความกลัวว่าจะถูกจับได้

ระหว่างทางกลับบ้านฉันแวะซื้อแปรงสีฟันกับยาสีฟัน ฉันเดินเข้าเดินออกห้องน้ำทุกครั้งชั่วโมงเพื่อสำรวจว่ามีคราบอะไรอยู่ตามไบหน้าหรือบนเสื้อเวอร์ซาเซปักลูกไม้สุดเนี้ยบหรือเปล่า ฉันแอบชำเลืองมองเพื่อนร่วมงานทั้งผู้หญิงและผู้ชายแต่ไม่เห็นมีใครสังเกตเห็นอะไรเลย (พวกผู้หญิงมักมีเรดาร์พิเศษเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้)

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ดูเหมือนมีใครเข้าสิงและผลักฉันไปสู่สถานการณ์แบบนี้ทั้งที่ไม่มีอะไรจะจวนใจแม่แต่น้อย หรือฉันอยากพิสูจน์ให้ใจคอเห็นว่าฉันเป็นผู้หญิงอิสระ เป็นสาวมั่น และไม่มีใครเป็นเจ้าของ หรือฉันทำไปเพื่อให้เขาประทับใจ หรือฉันพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งๆที่เพื่อนฉันเรียกว่า “นรก” กันแน่

ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องดำเนินไปเหมือนก่อนหน้านี้ ฉันไม่ได้อยู่บนทางแพร่ง ฉันรู้ว่าฉันกำลังจะไปทางไหน ฉันหวังว่าเมื่อเวลาผ่านไปจะสามารถทำให้ครอบครัวเปลี่ยนวิถีทาง เพื่อเราจะไม่ต้องจบสิ้นลงตรงความคิดที่ว่ากิจกรรมล้างรถเป็นสิ่งวิเศษสุด การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยเวลา และฉันก็มีเวลาเหลือเฟือ

อย่างน้อยนี่คือสิ่งที่ฉันหวัง

ฉันกลับถึงบ้าน พยายามไม่แสดงความสุขและความเศร้าให้ใครเห็น แต่
ลูก ๆ กลับสังเกตเห็นทันที

“วันนี้แม่ดูแปลก ๆ”

ฉันอยากพูดว่า “ใช่แล้วจ๊ะ ก็เพราะแม่ทำอะไรบางอย่างที่ไม่ควรทำ แต่
ถึงอย่างนั้นแม่ก็ไม่รู้สึกผิดอะไร แม่แค่กลัวว่าจะมีคนรู้เท่านั้นเองจ๊ะ”

สามีของฉันมาถึง เขาจูบฉันเหมือนที่ทำเป็นประจำ ถามว่าวันนี้เป็นยังไง
บ้างและมือเย็นนี้เราจะกินอะไรกัน ฉันให้คำตอบอย่างที่เขาคุ้นเคย หากเขา
ไม่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติในกิจวัตรประจำวัน เขาก็จะไม่สงสัยว่าเมื่อบายฉันทำ
ออร์ลเซ็กซีให้นักการเมืองคนหนึ่ง

จะว่าไปแล้ว ฉันไม่ได้สุขสมไปด้วยสักนิด แต่ตอนนี้ฉันมีอาการอย่าง
มาก ต้องการผู้ชายสักคน อยากให้เขาระดมจูบ อยากสัมผัสทั้งอารมณ์เจ็บปวด
และอารมณ์สุขสมจากร่างผู้ชายบนเรือนร่างของฉัน

พอเราขึ้นห้องนอน ฉันรู้สึกว่าการมีอารมณ์กระเจิดกระเจิง อยากร่วมรักกับสามีขึ้นมา
เต็มกำลัง แต่ฉันต้องใจเย็น ๆ จะกระโดดกกระตักไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเขาอาจ
ระแวงขึ้นมาได้

ฉันอาบน้ำ ล้มตัวลงนอนข้าง ๆ เขา ดึงเท้าเบ็ดจากมือเขาไปวางไว้บนโต๊ะ
ข้างเตียง ฉันเริ่มลูบไล้แผงหน้าอก สักพักเขาก็มีอาการ เราเริ่มรักกันอย่างที่
ไม่เคยทำมานานมากแล้ว พอฉันเริ่มส่งเสียงครวญครางดังขึ้นหน่อย เขาก็บอก
ให้ฉันเบาเสียงลงเพราะกลัวลูก ๆ ตื่น แต่ฉันตอบไปว่าฉันเบื่อก่อนที่จะฟังเขากำกับ
แล้ว ฉันอยากแสดงความรู้สึกของตนเองอย่างเต็มที่

ฉันถึงจุดสุดยอดหลายครั้ง พระเจ้า ฉันรักผู้ชายที่อยู่ข้าง ๆ คนนี้เหลือ
เกิน! สุดท้ายเราก็หมดแรง เหงื่อโชกกายด้วยกันทั้งคู่ ฉันตัดสินใจอาบน้ำ
อีกรอบ เขาอาบเป็นเพื่อน เราเล่นกัน เขาฉีดยาคุมกำเนิดส่วนนั้นของฉัน ฉันบอก

ให้เขาหยุดเพราะฉันเหนื่อยแล้ว เราต้องเข้านอน ชินไม่หยุด เดี่ยวอารมณ์
ของฉันก็กระเจิดกระเจิงอีกรอบหรอก

ขณะที่เราเซ็ดตัวให้กันอยู่นั้น จู่ ๆ ฉันก็มีแรงขับที่อยากจะพยายามเปลี่ยน
กิจวัตรประจำวัน จึงขอให้เขาพาฉันไปติสโกเทก ฉันว่าตอนนี้ละที่จะทำให้เขา
สงสัยว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล

“พรุ้งนี่เป็นไง”

พรุ้งนี่ไม่ได้ค่ะ ฉันมีเรียนโยคะ

“ไหน ๆ ก็หยุดเรื่องนี้แล้ว ผมขอถามอะไรตรง ๆ ได้ไหม”

หัวใจของฉันหยุดเต้น เขาพูดต่อว่า

“คุณเรียนโยคะไปทำไม คุณเป็นคนเยือกเย็นหนักแน่นอยู่แล้วนี่ อีกอย่าง
คุณเองก็รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร คุณไม่คิดว่าเสียเวลาเปล่าหรือ”

หัวใจของฉันกลับมาเต้นตามปกติ ฉันไม่ตอบ แค่มิ้มและเอามือลูบ
ใบหน้าของเขา

ฉันล้มตัวลงนอน หลับตา ก่อนผล็อยหลับไปฉันคิดในใจว่า ฉันคงกำลังฝ่าวิกฤต
ชีวิตคู่ตามประสาคนที่แต่งงานมานาน เดี่ยวมันก็ผ่านไป

ไม่ใช่ทุกคนหรอกที่มีความสุขตลอดเวลา จะว่าไปแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้
ที่ทำได้ เราต้องเรียนรู้วิธีการจัดการกับความเป็นจริงของชีวิต

โรคหุดหู้ซึ่มเศร้าจ้า เจ้าอย่าเฉียดมาใกล้ฉันเลย อย่าทำตัวไม่น่ารักกับฉัน
เลย จงไปหาคนอื่นที่มีเหตุผลสมควรมากกว่าฉัน คนที่สองกระจกแล้วพูดว่า “ชีวิต
ช่างไร้ประโยชน์เสียนี้กระไร” เกิด ไม่ว่าเจ้าจะต้องการหรือไม่ แต่ฉันรู้แล้วว่า
ทำอย่างไรให้เจ้าปราศัย”

เจ้าโรคหุดหู้ซึ่มเศร้าเอ๋ย เจ้าเสียเวลาไปกับฉันโดยเปล่าประโยชน์แล้วละ

นัดของฉันกับเจคอบเป็นไปตามที่ฉันจินตนาการไว้ไม่มีผิด เราไปที่ร้านลาแบร์ลดูลาก ร้านอาหารราคาแพงริมทะเลสาบซึ่งเมื่อก่อนเป็นร้านที่ดีมากแต่ทุกวันนี้เทศบาลเข้ามาบริหารเอง แต่ก็ยังแพงอยู่ดีหั้ง ๆ ที่อาหารรสชาติไม่ได้เรื่อง ฉันน่าจะทำให้เขาประหลาดใจด้วยการชวนไปร้านอาหารญี่ปุ่นที่เพิ่งรู้จัก แต่เขาก็คงมองว่าฉันไม่มีรสนิยม สำหรับบางคนบรรยากาศสำคัญกว่ารสชาติของอาหาร

ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าฉันตัดสินใจถูก เขาพยายามคุยอวดว่ามีความรู้เรื่องไวน์ พูดถึงความหอม รสชาติ และชาไวน์ซึ่งเกิดจากหยดน้ำไวน์ที่เกาะอยู่รอบ ๆ ผิวแก้วด้านในไหลลงมาหลังจากหมุนแก้วไวน์ คงอยากจะบอกฉันกลายเป็นว่าตนเองโตขึ้น ไม่ใช่เด็กหนุ่มมัธยมแล้ว ตอนนี้เขารู้จักโลก ไวน์ การเมือง สาว ๆ และแฟนเก่า

อะไรจะไร้สาระขนาดนั้น เราดื่มไวน์กันมาทั้งชีวิต รู้จักแยกแยะว่าอันไหนดีอันไหนห่วย แค่นี้ก็พอแล้ว

ก่อนหน้าที่จะรู้จักสามี ผู้ชายทุกคนที่ฉันเจอ คนที่คิดว่าตนเองมีการศึกษาจะถือว่าการเลือกไวน์ในร้านอาหารคือช่วงเวลาที่น่าสนใจใหญ่ พวกเขาซัก

ทำเหมือนๆ กันคือ แสดงสีหน้าตี๋มด่าเสียดแทงกำลัง สุดตมจุกขวิดไม้ก๊อกร อ่าน ฉลาก รอบริกรรริให้ชิม หมุนแก้ว ส่องดูสีใต้แสงไฟ ตมกลิ่น กลั้วไว้ในปาก ค่อยๆ กลืนลงคอ และสุดท้ายก็จะพยักหน้าตอบตกลง

หลังจากเห็นฉากแบบนี้บ่อยครั้งไม่ถ้วน ฉันจึงตัดสินใจไปคุยกับเพื่อน กลุ่มอื่น ไปเดินกับพวกเนิร์ดและพวกที่ถูกกีดกันทางสังคมซึ่งตรงข้ามกับพวก นักชิมไวน์ที่ทำตัวคดเคี้ยวได้และจอมปลอม พวกเนิร์ดดูจริงจังและไม่พยายาม ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจเลยแม้แต่น้อย พวกเขาพูดคุยเรื่องที่ผมไม่เข้าใจ เช่น คิดว่าอย่างน้อยฉันจะต้องรู้จักคำว่า “อินเทล” บ้าง “เพราะคำนี้ปรากฏอยู่บน คอมพิวเตอร์ทุกเครื่อง” แต่ฉันไม่เคยใส่ใจมาก่อน

พวกเนิร์ดทำให้ฉันรู้สึกว่าตนเองโง่งงเหลือเกิน เป็นผู้หญิงที่ไม่มีอะไร ดึงดูดใจ พวกเขาสนใจเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ทางปัญญาในอินเทอร์เน็ต มากกว่าหน้าอกหรือทรวดทรงองค์เอวของฉันเสียอีก สุดท้ายฉันจึงต้องกลับไป มองหาความมั่นคงจากพวกนักชิมไวน์เหมือนเดิม กระทั่งฉันได้พบผู้ชายที่ไม่พยายามทำให้ฉันรู้สึกประทับใจในตัวเขาด้วยรสนิยมละเมียดละไม หรือทำให้ ฉันรู้สึกว่าตนเองโง่งงเวลาสนทนาเรื่องความลึกลับของดาวนพเคราะห์ กิจกรรม ยามว่าง หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ช่วยลบร่องรอยการท่องเว็บไซต์ หลังจาก คบเป็นแฟนกันไม่กี่เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่เราได้รู้จักหมู่บ้านที่ตั้งอยู่รอบๆ ทะเลสาบ ในนครเจนีวาอย่างน้อยหนึ่งร้อยยี่สิบหมู่บ้าน เขาก็ขอฉันแต่งงาน

ฉันตอบตกลงตอนนั้นเลย

ฉันถามเจตอบว่าเขารู้จักดิสโกเทกที่ไหนบ้าง เพราะฉันห่างเหินชีวิตยาม ราตรีของนครเจนีวา (“ชีวิตยามราตรี” ก็แค่คำเรียก) นานแล้ว จึงนึกอยากไป เต้นรำและหาอะไรดีมี ดวงตาของเขาเป็นประกาย

“ผมไม่มีเวลาไปเที่ยวแบบนั้นหรอก แต่ก็รู้สึกเป็นเกียรติที่คุณชวน คุณ ก็รู้ว่านอกจากผมจะแต่งงานแล้ว ผมจะให้คนเห็นว่าเป็นที่เยวดีสโกเทกกับนักข่าว ไม่ได้ เดียวเขาจะหาว่าข่าวของคุณ...”

ไม่เป็นกลาง

“ใช่ ไม่เป็นกลาง”

ฉันตัดสินใจเดินหน้าต่อด้วยเกมบริหารเสน่ห์ที่ทำให้ฉันสนุกทุกครั้ง ฉันมีอะไรจะเสียล่ะ ก็ฉันรู้เส้นทางต่างๆ ทั้งทางเบี่ยง กับดัก และเป้าหมาย ดิอยู่แล้ว

ฉันเสนอให้เขาพูดคุยเรื่องตัวเองและชีวิตส่วนตัวมากกว่านี้ ก็ในเมื่อฉัน ไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ในฐานะนักข่าว แต่ในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง แฟนเก่าสมัยวัยรุ่นของเขาต่างหาก

ฉันเน้นคำว่า *ผู้หญิง*

“ผมไม่มีชีวิตส่วนตัว” เขาตอบ “โชคร้ายหน่อยที่มีไม่ได้ ผมเลือกอาชีพที่ทำให้ผมกลายเป็นหุ่นยนต์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพูดล้วนมีคนจับตามอง ตั้งคำถาม และเขียนลงหนังสือพิมพ์”

ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย แต่คำพูดตรงๆ ของเขาทำให้ฉันละทิ้งเกราะป้องกันตัว ฉันรู้ว่าเขากำลังคลำทาง อยากรู้ว่าจะก้าวเหยียบตรงไหนดี และจะไปได้ไกลแค่ไหน เขาบอกให้รู้เป็นนัยๆ ว่า “ไม่มีความสุขในชีวิตคู่” เหมือนผู้ชายที่บรรลุนิติภาวะทุกคนที่มักเฝ้าอดความยิ่งใหญ่ของตนหลังจากตีม่ไวน์

“สองปีที่ผ่านมามีเดือนสองเดือนที่ผมมีความสุข ส่วนเดือนอื่นๆ ที่เหลือก็ทำหายดี ผมแค่จับเก้าอี้ไว้แน่นๆ และเอาใจทุกคนเพื่อที่จะได้รับเลือกเข้ามาอีกสมัย ผมต้องสละทุกอย่างที่ทำให้ตนเองมีความสุข อย่างเช่นไปเต้นรำกับคุณอาทิตย์นี้ หรือนั่งฟังเพลงเป็นชั่วโมง สูบบุหรี่ หรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่คนอื่นเห็นว่าไม่เหมาะสม”

อะไรจะปานนั้น ไม่มีใครสนใจชีวิตส่วนตัวของคุณสักหน่อย

“อาจเป็นเพราะการโคจรกลับมาของดาวเสาร์ ทุกๆ ยี่สิบเก้าปี ดาวเคราะห์ดวงนี้จะโคจรกลับมาตำแหน่งเดิมซึ่งตรงกับช่วงที่เราเกิด”

การโคจรกลับมาของดาวเสาร์หรือ

เขารู้ตัวว่าพูดนอกเรื่องมากไปหน่อย จึงแนะนำให้พวกกลับมาคุยเรื่องงาน
ไม่ ก็ดาวเสาร์ของฉันโคจรกลับมาแล้วนี่ ฉันต้องรู้ให้ได้ว่ามัน
หมายความว่าอย่างไรกันแน่ เขากำลังสอนฉันเรื่องดาราศาสตร์ว่าดาวเสาร์จะ
โคจรกลับมาทุก ๆ ยี่สิบเก้าปียังตำแหน่งซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เรารู้จักกำเนิด ก่อน
เหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้น เราคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ คิดว่าฝันของเราจะ
กลายเป็นจริง คิดว่ากำแพงที่โอบล้อมเราอยู่จะพังทลายลง เมื่อดาวเสาร์
เดินทางครบวิถีโคจร ความโรแมนติคก็จะพลันหายไป เป็นอันหมดสิ้นตัวเลือก
และแทบจะเปลี่ยนเส้นทางเดินไม่ได้อีก

“ผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญหรอกนะ แต่แน่นอนว่าโอกาสครั้งต่อไปของผมจะ
เกิดขึ้นอีกครั้งเมื่ออายุครบห้าสิบแปดปี ดาวเสาร์จะโคจรกลับมาเป็นครั้งที่สอง”

แล้วคุณชวนฉันออกมากินมื้อกลางวันทำไม ในเมื่อดาวเสาร์ของคุณบอก
ว่าคุณเลือกเส้นทางอื่นไม่ได้อีกแล้ว

เราคุยกันเกือบหนึ่งชั่วโมง

“คุณมีความสุขไหม”

อะไรนะคะ

“ผมสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในดวงตาของคุณ... ความเศร้าสร้อยที่
อธิบายไม่ได้ของผู้หญิงหน้าตาดี มีคู่ชีวิตดี และมีอาชีพการงานดี เหมือนผม
เห็นเงาสะท้อนของดวงตาตนเองอย่างไรอย่างนั้น ผมถามอีกครั้งก็ได้ว่า คุณมี
ความสุขไหม”

ประเทศที่ฉันเกิดและเติบโตมาและตอนนี้ก็เป็นประเทศที่ฉันชอบเลี้ยงดู
ลูก *ไม่มีใคร* ตั้งคำถามเราแบบนี้ ความสุขไม่ใช่คุณค่าที่สามารถวัดดวงได้อย่าง
เที่ยงตรง ไม่ใช่สิ่งที่น่ามาถกเถียงกันหรือวิเคราะห์ได้โดยผู้เชี่ยวชาญ แม้แต่
ยี่ห้อรถยนต์ที่ขับเรายังไม่ถามกันเลย และโดยเฉพาะเรื่องที่เป็นส่วนตัวมาก ๆ
ยากแก่การนิยามด้วยแล้วยิ่งไม่มีการก้าวก้าว

“คุณไม่จำเป็นต้องตอบผมหรอก แค่คุณเงียบผมก็รู้แล้ว”

ไม่ แค่ความเจ็บไม่พอหรอก มันไม่ใช่คำตอบอะไรเลย ก็แค่สะท้อนให้เห็นถึงความประหลาดใจ ความงงงวยเท่านั้นเอง

“ผมไม่มีความสุข” เขาบอก “ผมมีทุกอย่างเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งใฝ่ฝันจะมี แต่ผมไม่มีความสุข”

มีใครเอาอะไรใส่ลงไปในน้ำประปาหรือเปลา่ หรือกำลังมีใครจ้องจะทำลายประเทศของฉันด้วยอาวุธเคมีซึ่งจะก่อความโศกเศร้าสะเทือนใจอย่างสุดซึ้งต่อทุกคน เป็นไปไม่ได้ที่คนที่ฉันพูดคุยด้วยทุกคนจะรู้สึกอย่างเดียวกัน

จนถึงตอนนี้ฉันไม่พูดอะไรสักคำ แต่จิตวิญญาณที่ทนทุกข์ช่างเก่งกาจสามารถทำความเข้าใจและเข้าใจกลับกันอย่างไม่น่าเชื่อ ความทุกข์จึงหลอมรวมเป็นทวีคูณ

ทำไมฉันไม่เคยรู้มาก่อน ทำไมฉันมัวแต่จดจ่อกับภาพที่เห็น เวลาที่เขาพูดถึงเรื่องการเมืองหรืออวดรู้ตอนชิมไวน์

การโคจรกลับมาของดาวเสาร์ การไม่มีความสุข เรื่องที่ฉันไม่เคยคิดคิดมาก่อนว่าจะได้ยินจากปากของเจคอบ เคอนิง

ตอนนั้นเอง ณ เวลานั้น ฉันเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เข็มบอกเวลา 13.55 น. ฉันตกหลุมรักเขาอีกครั้งหนึ่งแล้ว ไม่เคยมีใคร แม้แต่สามีผู้แสนประเสริฐถามฉันสักครั้งว่า ฉันมีความสุขไหม

“เราจะได้เจอกันอีกไหม”

ฉันมองไปข้างหน้า ตอนนั้นฉันไม่เห็นแฟนเก่าสมัยวัยรุ่นอีกแล้ว แต่กลับเห็นทิวเขาที่ฉันสมัครใจเดินเข้าไปใกล้ ทิวเขาที่ฉันไม่ต้องการหลบหลีก เวทหนึ่งฉันคิดว่าคำคืนที่นอนไม่หลับกำลังจะกลายเป็นสิ่งที่ทนไม่ได้ยิ่งกว่าเดิม เพราะตอนนี้ฉันมีปัญหาที่เป็นรูปธรรมแล้วจริง ๆ นั่นคือหัวใจที่กำลังตกหลุมรัก

สัญญาณไฟสีแดงในจิตสำนึกของฉันเริ่มกะพริบ “เตือน”

ฉันบอกตนเองว่า เธออย่าบ้าไปหน่อยเลย เขาก็แค่อยากพาเธอขึ้นเตียงก็เท่านั้น ไม่ได้สนใจไยดีกับความสุขอะไรของเธอหรอก

ตอนนั้นเอง ฉันตัดสินใจเสมือนการฆ่าตัวตาย ใครจะไปรู้ว่าการได้ขึ้น
เตียงกับคนที่เคยจับหน้าอกสมัยยังเป็นวัยรุ่นจะไม่ทำให้ชีวิตสมรสของฉันดีขึ้น
เหมือนเมื่อวานนี้ไง ตอนที่ฉันใช้ปากกับเขาตอนเช้าและฉันถึงจุดสุดยอดกับสามี
หลายครั้งเมื่อคืน

ฉันพยายามวกกลับมาคุยเรื่องดาวเสาร์ แต่เขาสั่งบริกรให้เช็กบิลแล้ว
และกำลังคุยโทรศัพท์มือถือกับปลายสายว่าจะไปเข้าหานาที่

“เสิร์ฟน้ำหรือกาแฟไปพลาง ๆ ก่อน”

ฉันถามว่าเขากำลังพูดกับใคร เขาตอบว่าพูดกับภรรยา ผู้อำนวยการ
บริษัทผลิตายักษ์ใหญ่รายหนึ่งอยากพบเขาและอาจลงขันในการรณรงค์หาเสียง
เลือกตั้งสภาแห่งรัฐโค้งสุดท้าย การเลือกตั้งใกล้เข้ามาทุกขณะ

เป็นอีกครั้งที่ฉันนึกขึ้นได้ว่าเขาแต่งงานแล้ว เขาไม่มีความสุข เขาไม่ได้
ทำอะไรตามใจปรารถนา นึกได้ว่ากำลังมีข่าวลือเกี่ยวกับตัวเขาและภรรยาว่าใช้
ชีวิตแต่งงานแบบเปิด ฉันต้องลืมสะกดไฟที่ตกใส่ฉันเมื่อเวลา 13.55 น. และ
ตระหนักว่าเขาแค่อยากใช้ฉัน

ฉันไม่สนใจหรอก ตราบใดที่เรื่องราวต่าง ๆ ชัดเจน ฉันก็ต้องพาใคร
สักคนขึ้นเตียงเหมือนกัน

เราหยุดตรงทางเดินหน้าร้านอาหาร เขาเหลียวมองไปรอบ ๆ รวากับว่าเราเป็น
คู่หญิงชายที่น่าสงสัยเสียเหลือเกิน หลังจากมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครมอง เขาก็
จุดบุหรี่

นี่เองที่เขากลัวว่าจะมีคนเห็น บุหรี่

“คุณคงจะจำได้ว่า ผมได้ชื่อว่าเป็นนักเรียนที่อนาคตสดใสที่สุดในห้อง
ผมจึงต้องแสดงให้เห็นว่าทุกคนคิดไม่ผิด เพราะว่าเราทุกคนต่างต้องการความ
รักและการยอมรับ ผมยอมไม่ไปสังสรรค์กับเพื่อน ๆ เพื่ออ่านหนังสือและ
ไม่ทำให้อันอื่นผิดหวัง ผมเรียนจบมัธยมด้วยคะแนนดีเยี่ยม ว่าแต่ความรัก

ของเราจบลงยังไงนะ”

เขายังจำไม่ได้ ฉันก็ยังแล้วใหญ่ ฉันคิดว่าสมัยนั้นไม่ว่าใครก็อยากหว่านเสน่ห์ที่ไปเรื่อย ๆ ทั้งนั้น ไม่มีใครอยากลงเอยกับใครหรอก

“พอเรียนจบมหาวิทยาลัยผมก็ได้เป็นนายจำเลย ได้ชิ่งแะกับโจรและผู้บริสุทธิ์ คนเลวและคนซื่อสัตย์ สิ่งที่ผมคิดว่าจะเป็งานชั่วคราวกลายเป็นอาชีพถาวร เพราะผมอยากช่วยเหลือคน ผมเริ่มมีลูกค้ำมากขึ้น ผมมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วมือเมือง พ่อผมจะยื่นคะยอให้เลิกทำงานให้พวกนั้นแล้วไปทำงานที่สำนักงานทนายความของเพื่อนพ่อแทน แต่ทุกครั้งที่ผมว่าความแล้วชนะคดี ผมกลับรู้สึกกระตือรือร้นมากขึ้น ต่อมาผมก็เห็นว่ากฎหมายที่ใช้อยู่ นั้นล้าสมัยมาก นำมาใช้ในยุคปัจจุบันไม่ได้แล้ว ถึงเวลาที่เราต้องเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารครั้งใหญ่เสียที”

ทั้งหมดมีอยู่ในประวัติอย่างเป็นทางการของเขา แต่ไม่เหมือนได้ยินจากปากของเขาเอง

“พอถึงจุดหนึ่ง ผมคิดว่าผมน่าจะสมัครผู้แทนสภาได้ ผมหาเสียงทั้ง ๆ ที่แทบไม่มีเงินเลยเพราะพ่อของผมคัดค้าน แต่ลูกความของผมเห็นด้วย แม้ผมได้รับเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงน้อยมาก แต่ผมก็ได้”

เขาหันมองรอบ ๆ อีกครั้ง ซ่อนบุหรืไว้ข้างหลัง พอเห็นว่าไม่มีใครสังเกตเห็นก็ฮึดคว้นเข้าไปยาว ๆ หนึ่งที ดวงตาของเขาว่างเปล่า กำลังจดจ่ออยู่กับอดีต

“พอผมเริ่มเล่นการเมือง ผมนอนแคว้นละห้าชั่วโมงแต่รู้สึกมีพลังอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้อถึเป็นไปได้ออกจะนอนสักสิบแปดชั่วโมง ช่วงฮันนีมูนและที่ทางของผมบนโลกใบนี้หมดลงแล้ว เหลือแต่ความจำเป็นที่ต้องทำให้ทุกคนพึงพอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภรรยาของผมที่ต่อสู้อันเป็นบ้าเป็นหลังเพื่อให้ผมมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่ มาริอันเสียสละมากมาย ผมจะทำเธอผิดหวังไม่ได้”

ผู้ชายคนนี้เป็นคนเดียวกับคนที่เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ชวนฉันออกมาเจอกันอีกครั้งหรือเปล่านะ หรือว่าสิ่งที่เขาต้องการคือได้ออกไปข้างนอก พุดคุย

กับใครสักคนที่เข้าใจเขาเพราะรู้สึกอย่างเดียวกัน

ฉันมีพรสวรรค์เรื่องการสร้างจินตนาการอันน่าทึ่งได้อย่างฉับไว ฉันเห็นภาพตนเองนอนซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผ้าไหมในรีสอร์ตตักแห่งบนเทือกเขาแอลป์
“แล้วเราจะเจอกันอีกเมื่อไหร่ดี”

คุณเลือกว่าวันมาก็แล้วกัน

เขานัดวันมะรืน ฉันบอกว่ามีเรียนโยคะ เขาขอให้ฉันขาดเรียน ฉันบอกไปว่าฉันขาดเรียนบ่อยแล้วและตั้งใจว่าจะมีวินัยมากขึ้น

เจอบอกดูเหมือนจะเข้าใจ ฉันอยากตอบตกลงเสียเหลือเกิน แต่จะให้เห็นว่าฉันกระตือรือร้นหรือง่ายเกินไปไม่ได้

ชีวิตเริ่มกลับมามีสีสัน เพราะอาการไมอีนังซังขอบอะไรเลยก่อนหน้านี้ถูกแทนที่ด้วยความกลัว การกลัวเสียโอกาสช่างเป็นความสุขเสียนี้กระไร

ฉันบอกเขาว่าไม่ได้ เรานัดกันวันศุกร์หน้าดีกว่า เขาตกลงแล้วโทรศัพท์ไปหาผู้ช่วยบอกให้ลงตารางนัดหมาย เขาดับบุหรีแล้วเราก็ล้าลากัน ฉันไม่ได้ถามว่าทำไมเขาจึงเล่าเรื่องชีวิตส่วนตัวให้ฉันฟังตั้งมากมาย และเขาก็ไม่ได้ให้ข้อมูลสำคัญเพิ่มเติมจากที่พูดไปแล้วตอนอยู่ในร้านอาหาร

ฉันอยากจะเชื่อว่ามีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไประหว่างกินมื้อกลางวัน เป็นหนึ่งในหลายร้อยมื้อในการทำงานของฉันที่กินอาหารน้อยมากและสร้างดีมีไวน์ที่แทบไม่ได้แตะเลยตอนที่สั่งกาแฟปิดท้าย ฉันจะต้องไม่พลาดตัวลิมิตตั้งรับแม้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้จะเป็นแค่การชิมไวน์

ความจำเป็นที่ต้องเอาอกเอาใจทุกฝ่าย การโคจรกลับมาของดาวเสาร์
ฉันไม่ได้อยู่เพียงลำพัง